

Cuvânt funebru

rostit de P. Sf. Sa Episcopul Grigorie al
Aradului, la înmormântarea Doamnei
Sofia Dr. Avram Imbroane.

*Mult îndolată Familie,
Jalnici Ascultători,*

„Pământeanul născut din femeie,
este cu viață scurtă, și plin de necaz
și ca o floare înflorind cade și ca
umbra fugă și nu stă”.

Iov. (14 v. 1—2).

Alegeți mângăiere în loc de întristare, li-
niște sufletească în loc de turburare, nădejde
în loc de desnădejde, arpile credinței în loc
de necredință. Nu plângeți, căci viața întreagă
a distinselor defuncte ne încredințează, că a
luptat pentru a fi totdeauna în slujba vecini-
ciei. Prin mine grăește acum Biserica, ceea ce
eu spun, Biserica spune, dar distinsa decedată
ascultă cu mângăiere și pare că ne-ar zice
tuturor: oh, oameni muritori, Dumnezeu să vă
fie nădejdea și scăparea în necazuri, căci aju-
torul omenesc ca o suflare trece și înșelător
este. Dumnezeu să vă fie nădejdea, căci atot-
puternicia în mâna Lui este, El face milă cu
noi și ne răsplătește.

Jalnici Ascultători,

Cu tot dreptul poate zice distinsa defunctă:
Iată pentru mine nu mai încălzește și nu mai
luminează soarele, dar a încălzit și a luminat
inima mea pentru soțul meu și pentru copiii
mei, iată pentru mine nu mai înfloresc și nu
mai rodesc pomii, dar înflori-vor în virtuți și
rodi-vor fapte bune scumpele mele odrasle.
Stelele lumina-vor pe cer fără ca eu să le mai
văd, dar vedea-vor omenii buni și nu vor

uita, dar mai ales nu va uita soțul meu iubit,
că am fost o soție credincioasă, bună sfătui-
toare și mângăitoare a unui fruntaș al vieții
publice și ales cap de familie, și că am crescut
prunci buni, cari ca și mine, se vor nîzui spre
fapte bune pentru a putea la timpul său să se
apropie spre viața cea vecinică, ieșind din
aceasta lume a făgăduințelor.

Și acest glas, ce plutește cu adevăruri vii
peste viața tuturor celor ce cred în Cel ce a
zis: Eu sunt calea, adevărul și viața, ne mân-
găie în durere, ducându-ne la viața florilor și
plantelor, cari se ofilesc dar iarăși înfloresc.
După icoana tristă și posomorâtă a iernei, ră-
sare icoana primăverii dulci cu văile și munții
palpitând de o nouă viață și cu cântecul fer-
mecător al pasărilor.

Ni se pare ca și cum natura ar striga:
Iată cum câmpurile și pădurile se îmbracă din
nou și atunci vedem și mai bine adevărul
creștin că după moarte vom trăi, căci nu se
poate ca Dumnezeu să facă lumea pentru om,
pentruca apoi pe om să-l dea piericiunii, și
nu se poate ca numai florile și iarba câmpu-
rilor să înflorească din nou, iar omul să moară
pentru totdeauna?! omul cu spiritul său pătrun-
zător tinde spre cele înalte, cu inima lui arde
pentru virtuți, iar cu conștiința lui caută zările
senine și astfel nu se poate ca în fața acestor
adevăruri noi să căutăm numai cu ochii trecă-
tori al trupului. Avem nevoie de ochii credinței,
ca să avem liniștitoarea încredere, că dacă
arborele din pădure după tăiere este transformat
în instrument folosit omului, cu atât mai mult
va trăi omul după moarte.

Desigur trăiește în Domnul după moarte,
în fericire, distinsa decedată. Trăiește în li-
niștea vieții spirituale acolo, unde pentru dânsa
a încetat lupta nesigură a vieții, acolo unde
are certitudinea biruinței. Liniștea în Dumnezeu,

o are pe deplin, căci numai aici, în viața materială este neliniște și luptă.

Această liniște în Dumnezeu este o răsplătire a omului vrednic, este o recompensă pentru viața scurtă în care atâta are de suferit, precum zice dreptul Iov: „Pământeanul născut din femei este cu viață scurtă și plin de necaz. Și ca o floare înflorind cade și ca umbra fuge și nu stă.” (14 v. 1—2).

Decedata s'a născut în 1886 în Cernăuți, Bucovina, din familia aleasă Topor-Tarnoviețchi, care a dat multe elemente valoroase românimii din Bucovina, făcând parte din aceasta familie și episcopul Baloșescu, al doilea episcop al Bucovinei.

D-na Imbroane a absolvat studiile liceale în Cernăuți, apoi a făcut studii de filosofie la Facultatea din Cernăuți și Viena, fiind eleva renumitului profesor Sextil Pușcariu. S'a căsătorit în 1910 cu D-l Dr. Avram Imbroane, trăind cea mai fericită viață conjugală până în clipa morții. Dumnezeu a binecuvântat-o cu 5 copii, 3 feciori și două fetițe, pe cari defuncta i-a iubit și adorat nespus de mult, sacrificându-se pentru exemplara lor educare. A fost o mamă model.

Având o deosebită vocațiune către arta casnică a țărâncii române și posedând pregătiri speciale în aceasta direcțiune, pe lângă preocupările sale familiare, s'a ocupat extrem de mult de arta și industria casnică, în aceasta direcțiune a făcut valoroase colecțiuni, albumuri, înființând ateliere de țesătorie, îndemnând țărâncile la continuarea și perfecționarea îndeletnicirilor lor artistice, participând la nenumărate expoziții cu produsele acestei arte, atât în țară, cât și la cele internaționale. Astfel a expus obiecte admirate și apreciate în expozițiile din București, Viena, Roma, Bruxelles, Barcelona — unde a luat medalia de aur, — Berlin etc. Cu acestea obiecte a atras și înalta atențiune a M. S. Regina Maria și a Alteței Sale Arhiducesa Ileana, fiind foarte apreciate și de către Simona Lahovary, damă de onoare a M. S. Regina Maria.

Pentru educarea tinerelor generații de fete a înființat, prin o stăruință neobosită, cu voință de fier, cu imense sacrificii materiale și morale, împotriva tuturor adversităților și neînțelegerilor ce a întâmpinat, încă în anul 1921, Școala de menaj din Timișoara, unde și găsesc educația fete din toate colțurile țării, cari vor binecuvânta totdeauna numele nobilei fondatoare a acestei școli.

Tot dânsa a înființat și societatea numită *Cercul gospodinelor din Banat*, pe care a pre-

zidat-o cu multă pricepere și demnitate până în ziua morții.

A fost o soție ideală, în timpul războiului mondial și-a urmat soțul, care plecase ca voluntar în armata română. A fost cu dânsul la Iași, a stat cu copiii mici în Chișinău și-l aștepta din Siberia, unde avea însărcinarea să elibereze pe prizonierii români. Totodată a fost și o mamă bună și atunci, iubiții mei, cu toată încrederea vă îmbărbătăm și vă asigurăm, mai ales pe voi membrii familiei îndurerate, să fiți siguri că două cununi nevestețite vor străjui la mormântul întru Domnul adormitei: una împletită din sentimentele noastre de împreună simțire dureroasă, iar cealaltă împletită de toți acei cărora le-a făcut bine în viață cu o vorbă bună, cu o mângâiere și cu un semn de prețuire, în familie, în viața socială, în cadru bisericicii ortodoxe strămoșești.

Și aici să-mi fie îngăduit, jalnici ascultători, a aminti că sufletul răposatei stă liniștit și așteaptă judecata lui Dumnezeu. Dar cu curențur vor sta în fața înaltei dreptăți divine toate acele femei ce nu voiesc să fie mame și nu-și fac datoria de mame bune. Asemenea ființe, zice-vor: Munților, cădeți peste noi, și vor zice dealurilor: îngropați-ne.

Moarte, judecată, răsplată, aceste trei cuvinte să fie pentru toți, cele mai serioase cuvinte. Fericitul Ieronim zicea: ori de sunt la mâncare sau beutură, sau altceva de fac, pare că sună în urechile mele cuvintele: „ridicați-vă morților din morminte, căci s'a apropiat judecata”: iar fiecare dintre noi să ne dăm seama că singuri venim în lume, singuri mergem cu sicriul în mormânt, și singuri vom sta la judecată.

O adevărată mamă, creștină română, ortodoxă, înzestrată cu înalte calități, se bucură azi în fericirea dreptilor. În fața pierderii ireparabile zicem neconsolatului soț: Nu plânge, frate, soția ta trăește, iar fiilor le zicem: nu plângeți, mama voastră este în sufletul vostru.

Și acum cu toți să zicem: Păzește, Doamne, cu dreptii pe roaba Ta.

Amin.

Duminica Ortodoxiei.

Toate clipele ce-au înghițit în ele fapte mari, nu se șterg de pe cadranul vremii, înainte de a-și îmbrăca toga reparației în sfera memoriei noastre, când stărâmand zăbrelele actualității în care reapar, mai rar sau mai des, ne mișcă fibrele simțului. Impresiile

lor ne produc popasuri în rătăcirile și efemerele căi de pe arena vieții. Și'n aceste popasuri ascultăm un moment ecoul clipei mari, ce ne reapar din adâncul istoriei ca niște stâlpi ce măsoară eternitatea. Iar din vuetul acestui ecou ne stabilim baze pentru prezent și ne formulăm concluzii și perspective pentru nainte, pentru viitor.

În anul 842, sub împărăteasa Teodora, Ortodoxia și-a reconstruit aureola sacră, fălăindu-și steagul gloriei pe mormântul furiei sălbatice a iconoclaștilor. Sfârșitul frământărilor care păreau că'ping soarta să pună un sărut vitreg și iudaic pe fruntea zbuciumată a Ortodoxiei, a produs în internul ei senzații de egală intensitate cu aceea a clipei de frământări de mai nainte. În formidabila intensitate a acestor senzații s'a închegat atunci sărbătoarea Duminicii Ortodoxiei, ce reapar pe planul Ortodoxiei fiecărui suflet al nostru, ca un inel de aur în lanțul Duminicilor fiecărui an.

Buni tovarăși istorici cu iconomahia și cu rost similar, Ortodoxismul a cunoscut destul. Nu-i mai înșirăm. Fapt e că s'au volatilizat toți, după ce vigoarea Ortodoxismului l-a făcut să-și tocească și să-și piardă armele. Iar Ortodoxia, din văltoarea suferințelor a ieșit cu un puternic impuls de a-și strânge rândurile și de a-și formula și adânci înțelesul dogmelor, pentru ca apoi să-și precizeze pentru toate vremurile atitudinii hotărâtoare.

Sunt oameni, popoare, religii și chiar confesiuni creștine, al căror trecut le-a lăsat vre-o pată neagră pe conștiință; și la popasuri sărbătorești, faptele trecutului le oprește a privi îndărăt spre a nu se face stan de sare. Pentru Ortodoxism însă, a privi înapoi nu'nseamnă a simți muștrări de fapte rușinoase, — ci mai degrabă, din iureșul a lor două milenii în care s'a zbatut, își calculează victoriile și-și chibzulește drumul spre nainte, spre „mai bine“. E dealfel îndreptățită pentru Ortodoxie, sub toate raporturile, nălcirea „mai binelui“, căci însăși negurile trecutului o desprind din ele și o profilează zămbitoare pe planul viitorului Ortodoxiei ecumenice.

Pentru celelalte confesiuni, timpul și spațiul au oferit în istoria lumii atâtea ocazii de a-și lărgi cadrele și de a se consolida în lăuntrul lor. Dar până azi, bazele lor au rămas șubrede, căci ambele — și Catolicismul și Protestantismul — în fericitele ocazii ce le-au avut, și-au sărit gardul, ca să se lărgească sub toate raporturile. Abuzând mereu de binevoitorul concurs al împrejurărilor, cu'ncetul și-au pierdut măsura și abuzul le-a devenit o a doua natură. Și de atunci, pentru ambele, abuzul — tradus în extremism — e inerent vieții lor doctrinale și practice. De sigur, în situația aceasta, creștinismul doctrinei lor n'are mai mult decât un pas, o nenorocită ocazie, o nefavorabilă întorsătură de circumstanțe istorice, până la neantul unui flasco. În van vor plânge atunci bucu-

rille pierdute, când simultan, conștiința lor va fi pe drept asaltată de muștrările legitime ale unui ireparabil dezastru.

Ortodoxia e și azi aceeaș care a fost. Gemetele transfulgilor din „raiul roșu“, sacrilegiul asupra crucii și asupra preotului în odăjdii de mai deunăzi și alte atâtea amaruri, sunt toate înghimpări în inima Ortodoxiei ecumenice. Azi, când francmasonii, instalați în fotoliile de sus, dau drum împrejurărilor de-a atrage cu ele călcăiul destinului asupra Credinței în care ne mai afirmăm sufletul și neamul; azi, când halta sectarilor bat în păstori ca să se răslețească și să se divizeze turma; când boicotul atâtor necredincioși își scoate colții înaintea religiei, și când atâtea evenimente mașterse se precipită din valea nesfârșită a vremii, e bine să ne privim biruințele trecutului. Căci ele ne vor potența elanul pe căile de afirmare a existenței și ne vor face nepăsători de cei ce ne pândesc la cotituri.

În Ortodoxism n'am cunoscut tribunale de'incvi-ziițe, nici capi văzuți ai lui — preinși vicari legitimi ai lui Hristos — cu două sceptre și cu trei coroane. N'am cunoscut trafic de indulgențe, care fatal trebuia să reclame o „*reformatio in capite et membris ecclesiae*“; dar am cunoscut suflet ce-a suferit, am cunoscut credință ce ne-a supus deopotrivă la chinuri ca și la bucurii în Domnul; am cunoscut eroi ai credinții.

Ceea ce astăzi la Cluj pornește pe calea acțiunii și ceea ce încă de un deceniu a pornit la Sibiu prin părintele Trifa, sunt traduceri în faptă a obligațiilor ce ortodoxii români le simt în testamentul spiritual al eroilor trecutului lor. „Oastea Domnului“ și apelul către intelectualii români ortodoxi al distinsului prof. dela Universitatea din Cluj, dovedesc o trezire a sufletului Ortodox, o regenerare internă, un simț de îndemn către apostolatul laic. „Ostașii“ pâr. Trifa și considerabilul număr de intelectuali ce au răspuns cu grabă apelului dlui S. Pușcariu, în dorința de a fi mai aproape de Ortodoxie și de D-zeu, toți își oferă concursul de bună voie preoților, a căror putință de apostolat se vede prea sleită de a satisface pe deplin ei singuri, exigențele morale ale timpului. Și dacă întreprinderile acestea nu vor rămâne literă rece, ci vor lua drumul acțiunii numai pe linia scopurilor ce și le-au propus și numai la lumina adevărului, atunci Ortodoxia românească a găsit cheia ce-i deschide și-i luminează calea viitorului către „mai bine“, pe ruinele vitregiilor ce-au vrut s'o zugrume.

Sufletul nostru, atrofiat de furcile și de curelele ce i le-a pus trecutul, a început a se scutura, spre o resurrecție religioasă a Ortodoxiei. Astfel reparația Duminicii Ortodoxiei e de-un tot mai bun augur pentru Biserica Ortodoxă a lui Hristos, care e depozitarul întreg al tuturor adevărilor ce derivă din Adevărul etern și general.

P. Deheleanu.

Maica Domnului și Iubirea Creștină.

Fiecare suflet de femeie, până când nu s'a plecat cu smerenie la picioarele Domnului nostru Iisus Hristos, este de convingerea, că în primul rând părinții ei și apoi în al doilea rând întreaga lume are datoria strictă să contribuie cu orice jertfe la toată aceea ce poate forma fericirea ei. Micile și marile plăceri ale femeii trebuiesc împlinite, fiindcă așa cere ființa ei delicată, înclinată așa de puternic spre o viață de raiu, fără gânduri, fără osteneți, fără dureri și fără amăgiri. Deci în măsura în care se întinde această părere greșită dela orașe la sate, femeia suferă mult și împreună cu dânsa pătimește toată lumea.

Domnul nostru Iisus Hristos, în același timp când a ridicat femeia din starea tristă în care s'a aflat dânsa, în cursul lung al păgânătății, i-a plantat în suflet marea întrebare: ce face femeia cu sufletul ei, ce dă femeia lumii?, fiindcă Mântuitorul lumii cât a umblat pe pământ a arătat ce puteri uriașe se ascund în ființa delicată a femeii.

Hanania, pentru însănătoșirea fetiței sale, este dată lumii dovadă de un curaj moral extraordinar. Când vede că Hristos este doftorul trupurilor și al sufletelor, trece peste orice piedecă și credința ei mare răsbește până la mila sfântă a Domnului.

Samarinianca se ridică ca un luceafăr din întunecul necredinței sătenilor ei și devine o aleasă credincioasă.

Femeile pe cari nu le-a putut înspălmânta nici ura Iidovilor, nici bănuială păgânilor, vestesc lumii marele adevăr al Invierii. Femeia, ori cât de slabe ar fi puterile ei fizice, este mare și puternică prin credința și iubirea ei.

Iată ce comori mari poate să deie dânsa lumii acesteia. Lumea de azi, atât de înaintată pe toate terenele științei, este săracă și suferindă, fiindcă îi lipsește amar de mult cea mai înaltă virtute: *iubirea creștinească*, care singură este în stare să aducă pacea și mulțumirea pe pământ. Și este curios, că chiar azi, când se vorbește, se scrie și se luptă așa de mult pentru drepturile femeii, lumea cere plângând și suferind, ca femeia să-și facă datoria de a răspândi iubirea creștinească.

Maica Domnului nu a cerut nici drepturi, nici jertfe, ci s'a jertfit pe sine, dând lumii un Mântuitor iubitor.

O, cum s'ar schimba fața lumii dacă femeile și mamele de azi ar urma cele mai sfinte, cele mai bune și cele mai „binecuvân-

tate între muieri", dând lumii fii înzestrați în suflet cu iubirea lor.

Și ce înseamnă aceasta iubire, pe care o cerem în toate clipele pentru noi și o *țâgăduim, tot așa, în toate clipele pentru alții*. Mântuitorul născut din femeie ne-o arată prin o pildă așa de frumoasă și așa de convingătoare. Fiul rătăcit cunoscuse așa de bine lumea, fiindcă altcum nu s'ar fi aruncat cu atâta plăcere în brațele ei. Tot cunoscuse fiul rătăcit în aceasta lume, dar nu cunoștea iubirea. El răpise tatălul său, care cunoștea mai mult iubirea decât lumea: a vera, numele bun și până și liniștea bătrânețelor. Fiul cel rătăcit rupse toate legăturile cu bătrânul său tată, în convingerea, că nu mai are să se întoarcă înapoi niciodată. Și vai! când a ajuns acest copil cu trupul și cu sufletul sec, atunci după puternice sgușduiri a descoperit că mai este un fir, care nu se rupe niciodată, oricât ne-am lăpăda de învrăjbiți de el. Este firul binecuvântat al iubirii, pe care a sădit-o D-zeu așa de puternic în sufletele noastre: iubirea.

Acest fir Dumnezeiesc a adus pe fiul cel rătăcit în brațele Tatălui său, care l-a reprimut cu bucurie, ca pe un pierdut ce s'a aflat și ca pe un mort ce a înviat.

Ori ce s'ar spune despre lumea de azi, firul iubirii, care poate să întoarcă și să facă lumea fertătoare și iubitoare, este în mâinile voastre, iubite mame!

Intrați în oastea iubirii luptătoare, fiindcă asta poate aduce mântuirea lumii. Gândiți-vă la datorii, nu la drepturi, pe cari nu le pot da oamenii, ci singur Dumnezeu. Chipul Maicii Domnului, care stă pe altarele bisericilor noastre strămoșești, va fi pentru voi un chip de muștrare, până nu vă înrolați în tabăra iubirii creștinești, care irtă și ridică. În voi mame și în fetițele voastre este toată nădejdea neamului nostru, fiindcă de când e lumea și până va fi lumea, *invingere fără iubire creștinească nu este*.

Se spune, că chipul Maicii Domnului, care era într'o vale adâncă, a fost batjocorit de oameni și știți care a fost răspunsul Prea sfintei Născătoare de Dumnezeu? Dânsul s'a ridicat singur la munte, unde nu mai poate ajunge ușor mâna omenească nesocotită. Pentru iubirea voastră veți suferi poate mult, dar nu uitați că iubirea este partea cea mai prețioasă a ființei voastre și ostenitoare cu trupurile și sufletele voastre, ajutate de Maica Domnului, *vă veți ridica sus la muntele cinstei și adorației nepătate și neprihănite*.

Elena Dr. Cloroianu
protopopeasă.

„Să vă iubiți unul pe altul... (Cuvântare).”

Un tată simțind că i-se apropie sfârșitul, vroia ca, înainte de a pleca din lumea aceasta, să dea fiilor săi un sfat, prin care să le arate cum trebuie să trăiască în viață. Spre acest scop porunci ca să i se aducă un snop de nulele. Când fu snopul adus, chemă la sine pe toți fiii săi, și — începând cu cel mai mare și sfârșind cu cel mai mic — le dădu snopul ca să-l rupă. Toți încercară, dar nici unul nu putu rupe nici o nula din el. Atunci tatăl porunci ca să fie snopul deslegat și luând dintr'ânsul nula după nula, le rupse pe toate. Copiii săi văzând aceasta îi replicară că astfel și ei ar fi putut rupe nulele, dar tatăl lor le-a cerut să le rupă atunci când ele erau legate în snop. La aceasta tatăl răspunse:

„Este foarte adevărat că ori care din voi ar fi putut rupe nulele când nu mai erau legate în snop, dar tocmai prin aceasta eu am vroiu ca să vă dau o pildă. Luați seama în viață! Eu sunt aproape de moarte, iar voi rămâneți în viață. Dacă veți trăi uniți prin dragostea frățească și vă veți sprijini reciproc în necazuri, să știți că veți fi fericiți și nici cel mai tare dușman al vostru nu vă va putea face nici un rău.

Dacă însă va intra discordia între voi și se va stinge din inimile voastre flacăra dragostei frățești, veți fi nimiciți și veți pieri — în desbinări — așa precum au pierit aceste nulele când n'au mai fost unite în snop”.

Din acest exemplu vedem că acel părinte, gândindu-se la fericirea copiilor săi, le dă sfatul ca să trăiască în dragoste frățească și să se sprijinească unul pe altul, în nevoi. Mântuitorul Christos la fel, gândindu-se la fericirea fiilor săi, la noi oamenii, ne dă, mai mult decât un sfat, ne dă poruncă în acest sens, atunci când zice: „Să vă iubiți unul pe altul, cum v'am iubit și eu pe voi!” (I. 15, 12).

Precum pomul se cunoaște după rodul său, așa și creștinii adevărați se cunosc din împlinirea acestei porunci. Căci dacă toți câți poartă numele de creștini ar îndeplini această poruncă, — care stă la temelia creștinismului — în lume nu ar fi atâtea nefericiri, sbuciumări, neînțelegeri, necazuri și rele, câte vedem că sunt astăzi. Nu s'ar ridica frate contra fratelui sau un popor împotriva altuia, căci fiecare ar trebui să știe că toți oamenii suntem creați de Dumnezeu, deci avem același tată, suntem frați între oală, facem parte din aceeași familie și prin urmare ne datorăm dragoste reciprocă.

Astăzi, când criza economico-financiară și prin aceasta și criza socială sunt atât de grave; astăzi când

în ori care parte a lumii te vei duce, întâlnești oameni în vârsta bărbăției lipsiți de lucru, îmbrăcați în haine rupte, flămânzi și în toată iernii fără un adăpost cald; astăzi, poate mai mult ca ori când, ni se cere ca să împlinim, cât mai conștiincios, porunca dragostei creștine, știind că numai dela împlinirea ei poate veni îndreptarea în lume.

Această poruncă trebuie să o urmăm, așa cum ne-a învățat Mântuitorul: să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a iubit și el pe noi. El ne-a iubit pe toți oamenii, El s'a jertfit pentru omenirea întreagă, El a dorit și dorește ca toată lumea să se mântuiască. Deci și din partea noastră se cere o dragoste la fel, o dragoste universală, față de orice om din lume. De aceea ni se interzice, prin această poruncă, să ne punem întrebarea dacă acela pe care — din dragoste creștină — îl sprijinim cu ceva, ne este rudenie, vecin sau strein. Orice om din lume, care e lipsit și ajunge în nevoie, este aproapele nostru și el trebuie ajutat. În aceasta tocmai constă superioritatea creștinismului față de celelalte religii, cari propovăduiesc, față de cel de alt neam, indiferentismul, dacă nu ahlar disprețul și ura. Numai dragostea creștină este plină de bunătate, nu invidiază, nu e egoistă, ci toate le rabdă și toate le iartă, de dragul păcii și al progresului în lume.

De sigur că Mântuitorul nu cere prin poruncile sale o neglijare a datorțiilor pe cari le avem față de familiile noastre. Dimpotrivă, ne cere chiar ca în primul rând să ne îngrijim de noi și de familiile noastre, căci acesta este înțelesul cuvintelor: „Să iubești pe aproapele tău, *ca pe tine însuși*.” Dragostea pentru sufletul și corpul tău este măsura pentru dragostea față de aproapele tău. Nu este dragoste creștină atunci când ti-ai lăsa copiii tăi să moară de foame, pentru ca să ajuți pe altul. În schimb, atunci când tu duci un trai modest și din această modestie dai ajutor săracului lipsit de hrană de toate zilele, văduvei și orfanului siliți a-și cerși pâinea dela alți oameni, atunci dai dovadă despre împlinirea poruncii lui Iisus, dai dovadă de altruism.

Această manifestare a dragostei trebuie să fie făcută în mod statornic, trebuie să fie făcută totdeauna, căci și Mântuitorul ne-a iubit și ne iubește în mod statornic, dela începutul creării noastre și până la sfârșitul vieții noastre. Mântuitorul a iubit și nu a blestămat pe cel ce l-au batjocorit în timpul patimilor sale, ci s'a rugat pentru ei, ca Dumnezeu să-i ierte, neștiind ce fac. Această pildă ar trebui să ne fie și nouă totdeauna vie înaintea ochilor și să nu lăsam ca pentru o cauză, ori cât de neînsemnată, să se stingă flacăra iubirii din sufletul nostru. Nu ar trebui să rupem legăturile de prietenie pentru o vorbă ce ni se spune ceva mai aspru sau pentru o atitudine a aproapelui, care ni se pare mai puțin potrivită, căci aceste cauze, deși neînsemnate, aduc cu ele vrajba, iar aceasta este mama tuturor relelor. Aceste cauze dau prilej diavo-

lului ca să ne despartă, să ne desbine și să ne rupă dela Christos, așa precum acel părinte bolnav a rupt toate nuielile din snop, atunci când aceste nu mai erau legate împreună.

Dragostea creștină este chiagul care leagă pe oameni în toate cele bune; ea este baza pe care a pus-o Mântuitorul — pentru înfrățirea popoarelor, și zadarnică va fi ori ce nizuță care va căuta să pună altă temelie acestei înfrățiri.

Strigătul după această înfrățire se aude astăzi, — mai mult ca ori când — din toate părțile. Dorul după ea se manifestează tot mai puternic. Zi și noapte se caută mijloacele pentru realizarea ei, dar nu se înfrățuiește nimic, pentru că mijloacele nu sunt căutate la adevăratul lor izvor. Conferințele internaționale și Liga Națiunilor dela Geneva se sforțează din răspuțeri ca să proclame pacea universală și înfrățirea tuturor popoarelor, dar nu reușesc.

Popoarele din extremul orient se încalără în lupte, Chinezii și Japonezii se măcelăresc în războaie, iar unele națiuni din centrul Europei se agită pentru a primejdi liniștea vecinilor. Toate aceste sunt dovezi eclatante că drumul pe care merg Conferințele internaționale nu este acela care aduce la scop, sunt dovezi că fără Christos și în afară de doctrina lui, nu se poate face înfrățirea popoarelor. Baza creștinismului este dragostea, și numai unde este dragoste acolo este pace, iar unde este pace, acolo este fericire.

Deci, dacă dorim să domnească între noi — și în lume — binele și fericirea, să urmăm porunca Domnului, care zice ca să ne iubim unul pe altul precum ne-a iubit și el pe noi. Să trăim în pace și bunăînțelegere unul cu altul. Să ne sprinjnim reciproc în nevoi. Să facem altora ceace am dori să ne facă nouă oamenii. Să folosim timpul scurt al vieții pământești, nu pierzând vremea cu lucruri de nimica — în certuri și neînțelegeri — ci urmând legea lui Dumnezeu. Și atunci Dumnezeu va trimite asupra noastră harul său și va binecuvânta munca noastră cu belșug, dându-ne în acelaș timp, tuturor, mulțumirea sufletească, de care avem atâta nevoie pentru fericirea noastră și a omenirii întregi.

Ip.

† Sofia Imbroane

Joi, în 23 Februarie a. c., la ora 7 seara a încetat din viață soția fruntașului vieții noastre publice din Timișoara Dr. Avram Imbroane. Dna Sofia Imbroane a fost o femeie cultă, înzestrată de Dumnezeu cu calități distinse. Originară din Cernăuți, dintr'o familie aleasă, a făcut studii profunde la facultatea din Cernăuți și Viena. S'a căsătorit în anul 1910 cu dl. Dr. A. Imbroane, trăind cea mai fericită viață conju-

gală până în clipa morții. Dumnezeu a binecuvântat-o cu 5 copii, 3 feciori și 2 fete, pe cari defuncta îi iubea nespus de mult.

Inermământarea răposatei s'a făcut Duminică, în 26 Februarie, — între regretele unanime a întreg orașului Timișoara — de P. S. Sa. Episcopul Grigorie al Aradului, asistat de un mare sobor de preoți. Panegiricul P. S. Sale — prin care a reliefat în mod plastic calitățile regretatei, îndemnând pe doamnele române s'o aibă ca exemplu în viață — a stors potop de lacrimi din ochii numeroasei asistențe. Dumnezeu să-i facă parte de odihnă vecinică, iar copiii săi îndurerăți să le dea tărie ca să crească pe drumul indicat de mama lor.

Un sectant, după 34 ani de rătăcire, se întoarce la ortodoxie.

Munca neobosită a P. S. Sale Părintelui nostru Episcop Grigorie pentru întărirea ortodoxiei aici la frontiera de vest a țării și misionarismul organizat de Prea Sfinția Sa în parohiile din Eparhie, dă roade binecuvântate. Inregistrăm tot mereu cazuri de trecere dela rătăcirea sectară la dreapta noastră credință. Un astfel de caz, care a făcut răsunet mare, este și cel întâmplat de curând la Pecica, unde o persoană marcantă din grupul sectanților, Ioan Chevereșan, Ursu, unul din întemeietorii sectarismului de acolo, după 34 de ani de erezie, s'a întors la ortodoxie. — „Nu vreau să mor în rătăcire, a zis Ioan Chevereșan în convorbirile sale cu preotul nostru de acolo.“ (par. D Morariu) „Știu că adevărul numai unul poate fi, — cel propovăduit de biserică“ M'am convins că unguri Csopják Attila, Nagy Pál și Udvarnoki Miklos din Budapesta, cari au fost urzitorii rătăcirii noastre din Pecica, nu ne-au voit binele. Ne-au amăgit, spunându-ne, că în aceasta nouă comunitate înființată va stăpâni deapururi iubirea cea mai adevărată, frățească, ca pe timpul apostolilor; pe când în realitate timp de 34 de ani, cât am fost împreună cu ei, n'am constatat decât numai plămă, ură, dușmănie și desbinare, cum numai în iad poate fi. Dovadă, că nu este dela Dumnezeu, căci „toată împărăția ce se împerechează între sine, cade (Luca XI 17) și trebuie să cadă“.

Cuvintele înțelepte și fapta creștinească și românească a fericitului Ioan Chevereșan din Pecica, să fie obiect de profundă meditare și pentru ceilalți rătăciți, cari mai stau la îndoială, căci sf. noastră biserică strămoșească, cu iertare de mamă îi așteaptă și pe ei, cu brațele deschise.

Ședințele Sf. Sinod.

Sesiunea ordinară a Sf. Sinod s'a deschis la 15 Febr. c.

La ora 9 s'a oficiat un Te-Deum, după care membrii Sf. Sinod s'au întrunit în sala sinodală dela biserica Antim.

La deschidere a fost de față și dl ministru al instrucțiunii și cultelor care a citit mesajul regal de deschidere a sesiunii.

I. P. S. S. Patriarhul Miron a rostit apoi o scurtă cuvântare, în care a schițat programul de lucru al sesiunii.

S'au ales apoi diferitele comisiuni, cărora li s'au repartizat lucrările curente.

Ședința a II-a a prezidat-o I. P. S. Patriarh Miron și s'au discutat următoarele chestiuni: taxele de cult, aprobarea unui schit în Ardeal, posibilitățile candidaților pentru ocuparea posturilor la parohii, listele de strâns fonduri pentru căminul și biserica dela Ierusalim și asociațiile religioase.

Întreagă ședința III-a fost ocupată cu rezolvarea diferitelor chestiuni curente de ordin administrativ bisericesc.

La sfârșit, a avut loc o consfătuire cu caracter intim între I. P. S. S. Patriarhul și mai mulți înalți prelați, în legătură cu chestiunea alegerilor eparhiale.

Ședința a IV-a s'a ținut Sâmbătă dimineața la ora 10. A prezidat I. P. S. Patriarh Miron.

S'au luat în discuție ultimele evenimente cari au avut un caracter de turbarare a ordinii publice, s'a hotărât darea unei pastorală a Sf. Sinod, prin care să se facă apel la popor întru liniștirea spiritelor.

În legătură cu aceasta, s'a luat act de adunarea de constituire a asociației intelectualilor ortodoksi din mitropolia Ardealului, în urma inițiativei luate de intelectualii din Cluj.

S'a luat apoi în discuție chestiunea retipăririi cărților de ritual. Luni se va da hotărâre în această privință.

După aceea membrii Sf. Sinod s'au ocupat de chestiunea redactării programei analitice a învățământului religios în școlile primare. Membrii Sinodului au primit un proiect de program, urmând a face observații și propuneri în ședința viitoare.

Ședința V-a ținută Luni, 20 Febr. c. sub prezidenția I. P. S. Patriarh Miron.

S'a discutat chestiunea asistenței religioase la cei cari sunt incinerati. S'a hotărât să se mențină vechea hotărâre a Sf. Sinod, de a se refuza asistența în asemenea cazuri.

Anul acesta împlinindu-se 1900 dela înălțarea Mântuitorului, Sf. Sinod a decis ca aceasta aniversare să fie prăznuită de biserica ortodoxă cu un fast deosebit. În acest scop sa ales o comisiune, care să elaboreze programul festivității, rămânând ca, ulterior, să se stabilească și data.

Membrii Sf. Sinod au luat apoi în discuție cererea licențiatelor în teologie de a fi admise să predea religia în școlile secundare. Sinodul a statuat că numai preoții teologi pot fi profesori de religie în învățământul secundar.

S'au aprobat mai multe manuale de religie.

INFORMAȚIUNI.

Ecouri dela o serbare. *Di Dr. Octavian Crășmariu, senator de Timiș-Torontal, scriind în ziarul Voința Bănățului despre predica ținută de P. Sf. Episcopul Grigorie la cununia dsoarei Bocu din Lipova, închee astfel:*

Și cred că din multele momente de reculegere sufletească cu ocazia serbărilor, familia Bocu a avut una dintre cele mai sublime emoții, când P. S. Sa Episcopul Grigorie, după celebrarea căsătoriei în biserică, prin câteva cuvinte, în cari vibra sufletul său pătruns de adevărul credinței, a făcut un cadou tinerei perechi, o sfântă scriptură, care să le fie călăuză în viitorul lor.

Serbările din Lipova au fost un simbol al perpetuării virtuților romane.

Ziarul „Universul” se tipărește zilnic în 200 mii de exemplare.

La acest mare ziar românesc lucrează astăzi 1733 persoane: 73 redactori, 215 corespondenți în țară, 19 corespondenți în străinătate, 25 colaboratori, 4 agenți de presă, 69 funcționari în administrație, 366 lucrători în ateliere, 568 depozitari, din cari 500 în țară și 68 în străinătate, 400 vânzători în București.

Desființare de școli. În cadrul reducerilor bugetare pentru anul 1933, Ministerul de Instrucție este silit să desființeze vre-o 70 de școli normale și secundare. Așa se vorbește despre desființarea alor 30 de școli normale de băieți și de fete, vre-o 15 gimnazii, 11 școli de menaj și mai multe școli profesionale și comerciale de băieți și fete.

I. P. Sf. Sa Patriarhul Miron Cristea în ședința de Vineri (17 Februarie) a Senatului a rostit o remarcabilă cuvântare în legătură cu legea pentru reducerea salariilor. Pe lângă constatări juste și spuse răspicat, a luat în apărare interesele bisericii și ale preoților, cerând tratament egal pentru toate categoriile de funcționari. Cuvântarea a fost elogios comentată de marile ziare din capitală.

Funcționarii și penzionarii statului vor călători nelimitat pe C. F. R. cu 50 la sută reducere. Conform prevederilor noului tarif de călătorie, ce va intra în vigoare la 1 Martie a. c., toți funcționarii statului și membrii lor de familie (soție și copii minori) vor putea călători pe calea ferată, în mod nelimitat, cu reducere de 50 la sută din taxele tarifare, la clasa care dau dreptul carnetele de indentitate.

Nr. 1119/1933.

Ordin Circular

Având în vedere că biserica ortodoxă română din Micălaca-nouă este în curs de zidire, dar nu se poate termina din cauza că fondurile destinate acestei zidiri sunt blocate la bănci, dispunem ca la sărbătoarea Bunei-Vestiri din a. c. să se poarte un tas oficial în toate bisericile din eparhie, cu scopul de a se aduna fonduri necesare pentru terminarea zidirii bisericii din Micălaca-nouă.

Parohiile vor trimite banii adunați oficiilor protopopești, iar acestea — la rândul lor — primind sumele dela toate parohiile, îi vor trimite direct oficiul parohial ort. rom. din Arad-Micălaca-nouă.

Arad, din sedința Consiliului eparhial dela 21 Februarie 1933.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad.

Parohii vacante.

La ordinul veneratului Consiliu Eparh. Nr. 1470/933; pentru îndeplinirea parohiei a II-a din Curtici, devenită vacantă prin demisionarea preotului Dr. Zaharie Colceriu, se publică concurs cu termen de 30 zile, socotite dela prima publicare în organul „Biserica și Școala”. Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Uzufuctul sesiunii parohiale în extensiune de 32 jughere cadastrale pământ arător,
2. Birul și stolele legale,
3. Locuință în casa Nr. 710 a sfintei biserici,
4. Intregire de salar dela stat.

Preotul ales va suporta toate impozitele după beneficiul parohial, va predica în Dumineci și sărbători și va catehiza la școlile primare.

Parohia fiind de clasa *Primă* și de comună *Urbană*, dela recurenți se cere bacalaureatul de liceu și examen de calificare preotească cu nota distins. Cel ce doarec a reflecta la această parohie își vor înalța recursele — adresate consiliului parohial din Curtici — în termenul de concurs și ajustate regulamentar, Oficiului Protopopesc din Arad, având, în acest răstimp, să se prezinte în sfânta biserică din Curtici, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie și în cele rituale, cu stricta observare a dispozițiilor §-lui 33 din Regulamentul pentru parohii.

Reflectanții din altă eparhie vor dovedi că au binecuvântarea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop al Aradului, spre a putea recurge.

Consiliul Parohial ort. rom. din Curtici.

În înțelegere cu: *Trăian Vașianu*, protopop.

—□—

1—3

În conformitate cu decisiul Ven. Cons. Ep. de sub Nrul 215/1933, să escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în org. of. „Biserica și Școala” pentru îndeplinirea parohiei a II din Agriș, devenită vacantă prin decedarea parohului Gheorghe Papp.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Una sesiune parohială, împreună cu dreptul de pășune și pădure.
2. Grădina parohială și câneștea aparținătoare sesiunii.
3. Stolele legale.
4. Birul luat din oficiu.
5. Intregirea dela stat.

Alesul este obligat a da mâna de ajutor parohului dela parohia I. în conducerea oficiului parohial, să catehizeze fără altă remunerație la clasele designate de superioritatea bis., va suporta toate impozitele după beneficiul său, va servi și predica regulat în sf. biserică, când va fi cu rândul.

Recursele ajustate cu toate documentele prescrie, la cei din altă dieceză și cu act despre consimțământul P. S. S. Episcop Diecezan, sunt a se adresa consiliului par. ort. rom. din Agriș și a se trimite în termenul fixat P. On. Of. Protopopesc ort. rom. din Șiria jud. Arad. Reflectanții, cu stricta observare a dispozițiunii din §. 33 a Reg. pentru parohii, sunt datorii a se prezenta în sf. Biserică din Agriș, spre a-și arăta destoinicia în oratorie și rituale.

Dat în ședința extraordinară a consiliului par. ort. rom. din Agriș, ținută la 1 Noembrie 1931.

Pr. *Romul Motorca*
preș. cons. par.

Sabin Bursășiu
not. adhoc.

În conțelegere cu:
Aurel Adamovici ppop.

—□—

1—3

Conform ordinului Ven. Consiliu Eparhial Nr. 1535/1933, prin aceasta se publică *din oficiu* concurs cu termen de recurgere de 30 de zile pentru îndeplinirea postului de paroh în parohia nou înființată din *Periam*, pe lângă următoarele emolumente:

1. Sesia parohială constătătoare din 32 jughere,
2. Stolele legale și birul legal.
3. Ajutorul de Stat, pentru care comuna bisericăscă nu garantează. Parohia este de clasa primă rurală.

Alesul va suporta toate dările după beneficiul preotesec.

Alesul preot va catehiza la școala primară din loc, fără altă remunerație.

Recurenții, cu prealabila știre a protopopului tractual, se vor prezenta într-o Duminică sau sărbătoare în paraclisul bis. ort. române din *Periam* pentru a sluji, respectiv cuvânta.

Recurenții din alte dieceze vor dovedi că au binecuvântarea Prea Sfinției Sale Domnului Episcop Diecezan de a recurge.

Cererile de recurs, însoțite de anexele necesare, adresate Consiliului parohial ort. rom. din *Periam*, se vor înalța în termen concursual oficiului protopopesc ort. rom. din *Comloșul Mare*.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop ort. rom.

2—3